

עפ"ג 735/08/21 - מדינת ישראל נגד שאדי קבהא

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ג 735-08-21 מדינת ישראל נ' קבהא 23 דצמבר 2021

בפני הרכב כב' השופטים:
י. גריל, שופט עמית [אב"ד]
א. בולוס, שופט
מ. דאוד, שופט
המערערת:

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז חיפה
ע"י ב"כ עוה"ד שרון איל

שאדי קבהא
ע"י ב"כ עוה"ד פארס בריק
מטעם הסנגוריה הציבורית

נגד
המשיב:

הודעת ערעור מיום 1.8.2021 על גזר-דינו של בית משפט השלום בחדרה (כב' השופט א. קפלן) מיום 28.6.2021
בת"פ 59645-09-19

פסק דין

א. בפנינו ערעור המדינה על גזר-דינו של בית משפט השלום בחדרה (כב' השופט אהוד קפלן) מיום 28.6.21 בת"פ 59645-09-19, לפיו הוארך בשנתיים המאסר המותנה בן שישה חודשים שהוטל על המשיב בת"פ 8798-07-18 וכן הוטלו עליו צו של"צ בהיקף של 200 שעות ותשלום קנס בסך 5,000 ₪ או 25 ימי מאסר תחתיו.

ביצוע צו השל"צ - מעוכב.

ב. הנסיבות הצריכות לעניין הן בתמצית אלה:

כנגד המשיב, יליד 1988, הוגש כתב אישום על-כך שביום 5.8.19 סמוך לשעה 16:50 הסיע הוא בחדרה תושב זר שלא כדין בידיעה שמדובר בתושב זר שנכנס לישראל ושוהה בה שלא כדין וללא היתר, עבירה לפי סעיף 12א(ג)(1) של חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952.

ג. בישיבת בית משפט קמא מיום 27.12.20 הודיע סנגורו דאז של המשיב: **"אותו שב"ח החזיק בהיתר לקו התפר, ונכון שהוא נתפס בחדרה ולא בקו התפר, אך יש בכך הקלה לעניין העונש, מה גם שמדובר רק בעבירת הסעה"**.

מיד בהמשך, הודה הסנגור בשם מרשו בעובדות כתב-האישום, והמשיב עצמו אישר את דברי באו-כוחו, ובהתאם לכך הורשע המשיב בעבירה שיוחסה לו בכתב-האישום.

ד. בית משפט קמא הורה לבקשת הסנגור על הזמנת תסקיר שירות המבחן. בתסקיר מיום 23.6.21 צוין, שלמשיב הרשעה קודמת משנת 2019 בעבירה של הסעת תושב זר, השווה שלא כדן (ת"פ 8798-07-18), ובגינה נדון המשיב אז ל-6 חודשי מאסר על-תנאי, עונש שהינו בר הפעלה בתיק זה. בנוסף הוטל על המשיב בתיק הקודם צו של"צ בהיקף של 150 שעות אותן ביצע.

בתסקיר צוין, שהמשיב סיים 12 שנות לימוד ועובד בתחום השיפוצים.

באשר לעבירה מושא הדיון טען המשיב בפני שירות המבחן, כי חשב שלאדם אותו הסיע היו האישורים הנדרשים ולכן הסיעו, אך כיום נוכח ההליכים המשפטיים אישר, כי הוא מבין שהיה זה באחריותו להקפיד ולבדוק, הוא מצר על תוצאות מעשיו ומבטיח שיימנע בעתיד מהסעת אנשים הנדרשים לאישורי שהיה בארץ.

שירות המבחן התרשם, שהמשיב עושה מאמצים לנהל אורח חיים תקין ומשקיע בתעסוקה. לצד זאת ציין שירות המבחן, שאת העבירה מושא הדיון כאן (5.8.19) ביצע המשיב כחודש ומחצה לאחר שניתן ביום 17.6.19 גזר הדין שבהליך הקודם (ב-ת"פ 8798-07-18), ולכן, טרם הספיק, נכון למועד ביצוע העבירה הנוכחית, לבצע את שעות השל"צ שהוטלו עליו בתיק הקודם.

שירות המבחן סבור, ששעות השל"צ שהספיק בינתיים המשיב לבצע (בגין גזר הדין הקודם) תרמו להפחתת הסיכון ואכן לא נפתחו לו תיקים חדשים.

לדעת שירות המבחן, הפעלת המאסר המותנה, גם בדרך של עבודות שירות, יש בה כדי להסב פגיעה משמעותית במשיב ובבני משפחתו וזאת ברמה הכלכלית והתעסוקתית.

שירות המבחן ציין, שכיום מקבל המשיב אחריות לביצוע העבירה הנדונה, מכיר בתוצאות מעשיו ומבטא נכונות לבצע שירות לתועלת הציבור ואף נמצא על ידי שירות המבחן מתאים לכך.

המלצת שירות המבחן היא להימנע ממיצוי הדין עם המשיב, לשקול את הארכת המאסר המותנה ולהעמיד את המשיב בצו של"צ של 200 שעות, דבר שיהווה עבורו חלופה עונשית חינוכית ושיקומית אשר תבהיר לו את חציית הגבולות במעשיו ותחזק את הפחתת הסיכון להישנות ביצוע עבירות.

ה. בטיעון לעונש בפני בית משפט קמא טען ב"כ המדינה, שאין להאריך את עונש המאסר המותנה, ועתר להטלת עונש מאסר ברף נמוך-בינוני של שלושה חודשים, הפעלת המאסר המותנה במצטבר, פסילת

רישיון נהיגה בפועל, מאסר מותנה, הטלת התחייבות וכן פסילה על-תנאי של רישיון הנהיגה.

1. סנגורו דאז של המשיב טען בפני בית משפט קמא, שיש לאמץ את המלצת שירות המבחן כפי שניתנה בתסקיר וציין, כעולה מן התסקיר, שהמשיב ביצע את העבירה מושא הדין משום שאותה עת טרם ביצע את 150 שעות השל"צ שהוטלו עליו בתיק הקודם, ואכן לאחר ביצוע שעות השל"צ הבין המשיב את הפסול שבמעשיו ולא נפתחו לו תיקים נוספים.

הסנגור ציין, כי מדובר באדם נורמטיבי וביקש, שבית המשפט יאמץ את המלצת שירות המבחן ויאריך את התנאי, וכן טען שיש להביא בחשבון שהמשיב הודה בהזדמנות הראשונה, נטל אחריות והביע חרטה. עוד ציין הסנגור, כי מדובר באדם המנהל אורח חיים נורמטיבי, הוא נשוי ואב לשתי בנות, הוריו אינם עובדים, לאמו יש בעיות רפואיות, אחיו חולה במחלה קשה והמשיב הוא האמון על השגרה הכלכלית בבית.

לטענת הסנגור, אם יוטלו על המשיב עבודות שירות הנזק שייגרם לו יהא חמור לעומת אשמתו הואיל והוא עובד עם קבלן שיפוצים ולכן אינו יכול לבצע עבודות שירות, הואיל והוא המפרנס את משפחתו הגרעינית. המשיב הפנים את הלקח ומזה כשנתיים לא ביצע עבירה נוספת ולכן ביקש הסנגור שבית המשפט יאמץ את המלצת שירות המבחן.

2. בגזר הדין קבע בית משפט קמא, כי מתחם הענישה בעבירה זו נע בין מאסר על-תנאי לשישה חודשי מאסר. בית משפט קמא הצביע על ההתלבטות בפניה עמדה, דהיינו, העבירה הנוכחית בוצעה מספר חודשים לאחר שהמשיב עבר עבירה דומה. אילו מדובר היה במאסר על-תנאי קצר לא היה בית משפט קמא מהסס מלהפעילו בעבודות שירות, אולם המאסר המותנה שהוטל בתיק הקודם הוא על הרף העליון של מתחם הענישה בעבירות מסוג זה והפעלתו לגבי אדם שבעברו רק הרשעה קודמת אחת יוצרת תחושת אי-נעימות.

עוד הביא בית משפט קמא בחשבון את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה ואת העובדה שהמשיב לא הסתבך בעבירות נוספות. בית משפט קמא ציין, ששירות המבחן הצביע על שיקול שיקומי המצדיק סטייה לקולא ממתחם הענישה ולכן סבר, שקיימת הצדקה להארכת המאסר המותנה ולפיכך הטיל על המשיב את הענישה שפירטנו בפתח דברינו.

ח. בערעור המדינה נטען, כנגד קולת העונש שהטיל בית משפט קמא על המשיב. המדינה הצביעה בערעורה על החומרה שבעבירת הסעת שב"ח, וההיבט הביטחוני של סכנה לשלום הציבור (רע"פ 7242/13 פהמי עיסא נ' מדינת ישראל (29.4.14)).

המשיבה מוסיפה, שהארכת מאסר מותנה אפשרית רק מטעמים מיוחדים שיירשמו לפי סעיף 56(א) של חוק העונשין, התשל"ז-1977, ואורכו של התנאי אינו בגדר טעמים מיוחדים שיירשמו, ולטעמה, אם סבר המשיב שאורך התנאי שהוטל עליו בתיק הקודם הוא ארוך ולא מידתי היה עליו לערער אז על אורך התקופה.

עוד טוענת המדינה, כי התסקיר שהוגש אינו מצביע על הליך שיקומי חריג ומיוחד אלא ההמלצה היא להארכת תנאי משום שהמשיב נטל אחריות והביע חרטה ואולם אין בכך משום נסיבות חריגות ומיוחדות המצדיקות את הארכת התנאי.

המדינה מדגישה את העובדה, שאת העבירה הנוכחית ביצע המשיב כחודש ומחצה לאחר שנגזר עליו המאסר המותנה (ביום 17.6.19) בגין העבירה הקודמת של הסעת שב"ח.

המדינה מפנה ל-רע"פ 2801/14 **מוראד קניבי נ' מדינת ישראל** (29.4.14), שם נקבע, שעצם אורכו של המאסר המותנה אינו טעם מיוחד להארכתו, וזאת בשים לב לרע"פ 7391/08 **מחאג'נה נ' מדינת ישראל** (14.9.09), וכן מפנה המדינה ל-עפ"ג (מחוזי חיפה) 57657-03-17 **מדינת ישראל נ' רמזי נזאל** (30.3.17).

עוד מציינת המדינה בערעורה, שבגין העבירה הקודמת נדון המשיב למאסר מותנה ושל"צ אך הדבר לא הרתיעו מלחזור ולבצע את העבירה הנוכחית, ולכן לא הייתה סיבה בתיק זה ליתן למשיב אותה ענישה כפי שהוטלה עליו בתיק הקודם, וללא החמרה.

ט. בישיבת בית משפט שהתקיימה בפנינו ביום 28.10.21 הורינו על הזמנת חוות דעתו של הממונה על עבודות שירות. בחוות הדעת מיום 5.12.21 נמצא המשיב כשיר לביצוע עבודות שירות במועדון בית הקשיש בכפר קרע בהיקף של 6.5-8.5 שעות ביום, חמישה ימים בשבוע.

י. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 9.12.21, חזרה ב"כ המדינה על תמצית הטענות שבערעור תוך הדגשת פרק הזמן הקצר מאד אשר בין הטלת המאסר המותנה בתיק הראשון לבין ביצוע העבירה הזוהר מושא ההליך הנוכחי (כחודש ומחצה).

באשר לטענת המשיב כנגד אורך תקופת התנאי ציינה ב"כ המדינה, שהדרך להלין כנגד אורך התנאי היא הגשת ערעור על גזר הדין הראשון.

עוד הוסיפה, כי נוכח העובדה שאף לא חלפו חודשיים מאז גזר הדין בתיק הראשון, כשהמשיב מבצע את העבירה מושא הליך זה בידעו שתלוי ועומד כנגדו מאסר מותנה בן 6 חודשים, יש להטיל עליו לכל הפחות את ששת חודשי המאסר נוכח הפרת התנאי שנקבע בגזר הדין שבתיק הראשון, אשר ניתן כחודש ומחצה טרם ביצוע העבירה הנוכחית.

ב"כ המדינה הטעימה, שהארכת המאסר המותנה תרוקן מתוכן את רכיב הענישה ואין בה כדי לספק את הצורך בהגנה על הציבור, ולכן, לטעמה, שגה בית משפט קמא משהורה על הארכת המאסר המותנה, והיה מקום להפעיל את המאסר המותנה, וכמו כן להטיל על המשיב ענישה שתהא לכל הפחות בגובה אותו תנאי, חלק בחופף וחלק במצטבר.

ב"כ המדינה אינה מוכנה לקבל את הנאמר בתסקיר שההפנמה של העבירה החלה אצל המשיב רק כשביצע

את שעות השל"צ (דהיינו, לאחר ביצוע העבירה הנוכחית) שהרי לטעמה, די בהליך אשר התנהל בבית משפט קמא (בתיק **הקודם**) בהיות המשיב מיוצג על-ידי עורך דין כדי להבהיר לו כבר אז את הסיטואציה בה הוא נמצא.

י"א. לעומת זאת, לטענת ב"כ המשיב, אל לו לבית המשפט שלערעור להתערב בנימוקים שהביאו את בית משפט קמא לעשות שימוש בשיקול דעתו ובסמכותו להאריך את המאסר המותנה, ומה גם שעמדה לנגד עיניו של בית משפט קמא המלצת שירות המבחן. לטענת ב"כ המשיב, לא היו נסיבות מחמירות בביצוע העבירה של הסעת שב"ח על ידי המשיב.

עוד טען ב"כ המשיב, שהשב"ח החזיק בידיו אישור כניסה תקף, אם כי לקו התפר, בעוד שההסעה התבצעה על ידי המשיב אל מעבר לקו התפר, ואולם, כך לטענת ב"כ המשיב, יכול והמשיב לא שם לב שהאישור מוגבל לקו התפר, ולא הבין את המשמעות הנובעת מכך.

בית משפט קמא הביא את כל זאת בחשבון, וכן את פרק הזמן שחלף עד מתן גזר הדין.

לטענת ב"כ המשיב, אין מדובר בסטייה קיצונית מהענישה הראויה, ואין עילה להתערב בגזר הדין לאחר שבית משפט קמא שקל את מכלול הנסיבות.

בנוסף עמד ב"כ המשיב על הנסיבות האישיות של המשיב, ועל אורך המאסר המותנה (שישה חודשים) הואיל והמשיב הוא המפרנס היחיד של משפחתו. לטענת ב"כ המשיב, החלופה של של"צ לפי המלצת שירות המבחן היא חלופה ראויה כשבאפשרות המשיב לבצע את שעות השל"צ על-פני שנה, והוא אף מוכן שתוגדל מכסת שעות השל"צ.

י"ב. המשיב פנה אלינו וציין, שבנוסף לשתי בנותיו עתיד להצטרף למשפחה ילד נוסף הואיל ורעייתו בהריון. לדבריו, התקופה של שישה חודשים היא תקופה ארוכה ובמהלכה הסיכוי שמישהו יהא מוכן להעסיקו (לאחר שעות עבודת השירות) הוא נמוך והוא לא יוכל לפרנס את משפחתו. עוד ציין, שהוא מטפל באמו החולה בסוכרת ובאחיו החולה במחלה קשה, והדגיש, שפרט לעבירה מושא הליך זה וההליך הקודם אין לחובתו עבירות כלשהן.

י"ג. ב"כ המדינה הוסיפה וציינה בפנינו, כי טענת ב"כ המשיב לפיה מרשו לא הבין את המשמעות הנובעת מכך שהאישור של השב"ח היה מוגבל קו התפר בלבד, סותרת את חקירת המשיב במשטרה.

באשר לטענות המשיב בנוגע להשלכה הכלכלית הנובעת מריצוי עונש מאסר בעבודות שירות ציינה ב"כ המדינה, כי מדובר בעונש ראוי הואיל והמשיב ביצע את העבירה מטעמים כלכליים.

י"ד. לאחר שנתנו דעתנו לכתב האישום שהוגש כנגד המשיב, להודאתו על-פיה הורשע, לטיעוני הצדדים לעונש בפני בית משפט קמא, לתסקיר שירות המבחן, לגזר הדין, לכתב האישום ולגזר הדין שבהליך הקודם שהתנהל כנגד המשיב בגין הסעת שב"ח, ולאחר שעיינו בהודעת הערעור על נימוקיה, בחוות

דעת הממונה על עבודות שירות, ובטיעוניהם של באי כוח שני הצדדים בפנינו בישיבה מיום 5.12.21, לרבות דברי המשיב עצמו, מסקנתנו היא, שערעור המדינה בדין יסודו, וכי גזר הדין של בית משפט קמא מקל עם המשיב במידה המחייבת את התערבותנו.

ט"ו. אין בידינו לקבל את טענת ב"כ המשיב בפנינו ולפיה **"יכול להיות שהמשיב לא שם לב שהאישור גובל בקו התפר (צ"ל: 'מוגבל לקו התפר') והוא לא הבין את המשמעות"** (עמ' 8 לפרוט' בפנינו). הטענה שהועלתה מטעם המשיב בפני בית משפט קמא הייתה, שהמשיב שאל לגבי ההיתר, נאמר לו: **"כן", אך "הוא לא בדק"** (עמ' 6 לפרוט', בית משפט קמא).

כלומר, בבית משפט קמא לא הועלתה הטענה לפיה המשיב לא שם לב שהאישור של השב"ח מוגבל לקו התפר, אלא נטען, שם, שהמשיב **לא בדק**.

גם אין לקבל את הטענה שהמשיב לא הבין את המשמעות שהרי מן הטיעון לעונש בתיק **הקודם** שהתנהל כנגד המשיב (ת"פ 18-07-8798), עולה מדברי הסנגור (שם, בעמ' 7 לפרוט') שלשני השב"חים, שם, היו היתרי עבודה וכניסה לקו מרחב התפר, וכן נטען, שם, שהעבירה בוצעה במרחק קצר מן המחסום, קרוב לקו התפר. מכאן, שהמשיב היה אמור להיות מודע היטב, נוכח ניסיונו מן התיק הקודם, בעבירה זוהי של הסעת שב"ח, למשמעות הנובעת מהיתר כניסה המוגבל לקו התפר.

ט"ז. לעצם העניין, העבירה של הסעת שב"ח איננה קלה כלל ועיקר נוכח הפוטנציאל לסיכון הטמון בעבירת ההסעה לכניסת שוהים בלתי חוקיים שיכול ופניהם מועדות לפגיעה בשלום הציבור ובטחונו, עיינו : ע"פ 5424/07 בדריה נ' **מדינת ישראל** (17.10.07):

"...מקרה זה המחיש בתוצאתו הקשה את פוטנציאל הסכנה הגלום בהסעתם של שוהים בלתי חוקיים, ועל כן ראוי להבהיר בדרך הענישה לכל מי שחוטא בתחום זה, כי הוא עלול לשלם על כך באובדן חירותו. הדברים נכונים ביתר שאת ביחס למערער נוכח העובדה כי אין מדובר בהסעה חד-פעמית, אלא במערכת מתואמת שפעלה לאורך זמן".

י"ז. חומרה מיוחדת קיימת בעניינו של המשיב שביצע את העבירה מושא הליך זה כחודש ומחצה בלבד לאחר שנגזר דינו בהליך קודם בגין הסעת שני שב"חים ללא היתר.

אין בידינו לקבל את ההערכה שהועלתה בתסקיר שירות המבחן ולפיה, ביצע המשיב את העבירה הנוכחית בטרם החל בביצוע שעות השל"צ שנגזרו עליו בהליך הקודם, וכי ביצוע שעות השל"צ (שביצע המשיב לאחר מועד העבירה הנוכחית) תרמו באופן מעשי להפחתת הסיכון.

נציין, כי מן התסקיר עולה, שהמשיב סיים 12 שנות לימוד, והיה מיוצג גם במהלך ההליך הקודם על-ידי עורך דין, ולכן מוקשית הטענה כאילו לא היה המשיב מודע למשמעות הנובעת מלחזור ולבצע אותה עבירה לאחר שניתן כנגדו גזר דין הכולל עונש מאסר מותנה.

נוסיף, שכבר בהליך הקודם ציין שירות המבחן, כי המשיב הבין את הפסול שבמעשיו (עינינו בעמ' 1 סיפא של התסקיר: "**אז התרשמנו כי מבין את הפסול במעשיו**" - ההדגשה שלנו).

י"ח. העובדה שהמשיב ההין לחזור ולבצע עבירה זהה כשישה שבועות בלבד לאחר שניתן גזר-דינו בהליך הקודם מוסיפה נופך משמעותי של חומרה להתנהלותו, והמלצת שירות המבחן להסתפק בהטלת צו של"צ (כפי שגם נגזר על המשיב בהליך הקודם) והארכת המאסר המותנה **איננה** מקובלת עלינו.

כידוע, אין בית-המשפט מחויב להמלצת שירות המבחן וקביעת עונשו של הנאשם מוטלת על כתפי בית-המשפט (ע"פ 344/81 **מדינת ישראל נ' שחר סגל**, פסקה 6 (24.8.81)):

"שיקוליו של שירות המבחן למבוגרים אינם חופפים בהכרח את שיקוליו של בית המשפט, וזאת, אין היתר, מאחר שהוא אינו מופקד על הראייה הכוללת, הבוחנת גם את אלמנט ההרתעה הכללי ונתונים כיוצא באלה. לכן, אין לבוא בטרניה אל שירות המבחן, אם הוא נותן דעתו בעיקר לאינטרס האישי של הנאשם, ואף מוכן להציע הצעות לשיקום, המעוגנות, לעתים, בהערכה ובהתרשמות ותו לא. השירות רואה את עיקר מעייניו במיצוי של היבט מוגדר של הנתונים, הנאספים לקראת ההכרעה השיפוטית, ובית המשפט הוא שיוצר את האיזון הנאות בין הנתונים השונים ומופקד על ראייתו של השלם להבדיל מן הקטע או המקוטע".

י"ט. סעיף 55(א) של חוק העונשין קובע: **"מי שנידון למאסר על-תנאי והורשע בשל עבירה נוספת, יצווה בית-המשפט על הפעלת המאסר על-תנאי".**

סעיף 56(א) של חוק העונשין מאפשר את הארכת תקופת התנאי מטעמים שיירשמו מקום בו שוכנע בית-המשפט שבנסיבות העניין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על-תנאי.

בענייננו, ובשים לב לסוג העבירה, ולרבות העובדה שהמשיב לא הפיק לקח מהרשעתו בהליך הקודם, איננו רואים סיבה כלשהי שיהא בה כדי לשמש טעם להארכת המאסר המותנה.

כ. המשיב מלין כיום על קשיי הפרנסה שצפויים למשפחתו הואיל ונוכח עבודות השירות סיכויו למצוא מקום תעסוקה, לטענתו, הם נמוכים, ואולם מי שיש לו תעוזה לחזור ולבצע עבירת הסעת שב"ח שבגינה תלוי ועומד כנגד עונש מאסר מותנה, **חודש ומחצה בלבד** לאחר שניתן גזר-דינו בגין עבירה זהה, חייב גם לשאת בתוצאה הטבעית הנובעת ממעשה העבירה שביצע.

בהקשר זה אנו מפנים ל-רע"פ 7391/08 **מחאג'נה נ' מדינת ישראל** (14.9.09):

"עצם אורכו של עונש המאסר על-תנאי שהוטל בגין הליך קודם אינו טעם מיוחד להארכתו,

במיוחד כאשר הנאשם אינו מראה סימנים אמיתיים של הכרה והפנמה של משמעות התנהגותו הפלילית. הימנעות מהטלת עונש מאסר בפועל והארכת תקופת תנאי רק בשל היקפו של עונש המאסר על-תנאי שיש להפעילו, אינה מתיישבת עם קו עונשי אפקטיבי וראוי בנסיבות המקרה".

כ"א. יחד עם זאת ובהביאנו בחשבון את הודאתו של המשיב, את הנסיבות המשפחתיות והכלכליות של המשיב ומשפחתו, כמתואר בתסקיר שירות המבחן ובדבריו של המשיב בפנינו, לרבות העובדה שעד להליך הקודם (בשנת 2018), לא הייתה למשיב כל מעורבות בפלילים, ומכיוון שאין זו דרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין עם הנאשם כשמתקבל ערעור המדינה על קולת העונש, החלטנו להורות שעונש המאסר שאנו מטילים על המשיב בגין העבירה מושא הליך זה ירצה **בחופף** לששת חודשי המאסר על-תנאי שנגזרו על המשיב בהליך הקודם, ושאו מורים על הפעלתם, באופן שיתאפשר למשיב לרצות את ששת חודשי המאסר בעבודות שירות.

לצד זאת, אנו גם מטילים על המשיב ענישה הצופה פני עתיד.

כ"ב. התוצאה מכל האמור לעיל היא שאנו מתערבים בגזר-דינו של בית משפט קמא ומורים כדלקמן:

(1) אנו דנים את המשיב בגין העבירה בה הורשע בהליך זה לארבעה חודשי מאסר בפועל.

(2) אנו מורים על הפעלת ששת חודשי המאסר המותנה שהוטלו על המשיב ב-ת"פ (שלום חדרה) 8798-07-18 וזאת **בחופף** עם ארבעת חודשי המאסר בפועל שאנו מטילים על המשיב כך שבסך הכל יהא על המשיב לרצות שישה חודשי מאסר בפועל.

(3) המשיב ירצה את ששת חודשי המאסר הנ"ל **על דרך עבודות שירות**.

על המשיב להתייצב בתאריך **20.2.2022** שעה 08:00 במשרדי הממונה על עבודות שירות ביחידת ברקאי, שלוחת צפון, סמוך לבית הסוהר מגידו, לקליטה והצבה.

אנו מזהירים את המשיב כי מדובר בתנאי העסקה קפדניים המצריכים התייצבות רציפה ולפי הנחיות החוק והממונה וכל חריגה מכללים אלה יש בה כדי להביא להפסקת ריצוי עונשו בעבודות שירות ונשיאת יתרת העונש במאסר בפועל מאחורי סורג ובריה.

(4) אנו מבטלים את צו השל"צ שהטיל בית משפט קמא על המשיב.

(5) אנו דנים את המשיב לארבעה חודשי מאסר **על-תנאי** למשך שלוש שנים והתנאי הוא שהמשיב לא יעבור במשך שלוש שנים מהיום עבירה לפי סעיף 12א לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952, ויורשע בה.

(6) הקנס (בסך 5,000 ₪ או 25 ימי מאסר תמורתו) שהטיל בית משפט קמא על המשיב יעמוד בעינו ללא שינוי.

מזכירות בית-המשפט תמציא את העתק פסק הדין אל:

(1) הממונה על עבודות שירות.

(2) שירות המבחן למבוגרים, מחוז חיפה, נפת חדרה.

ניתן היום, י"ט טבת תשפ"ב, 23 דצמבר 2021, במעמד הנוכחים.

מ' דאוד, שופט

א' בולוס, שופט

י' גריל, שופט עמית
[אב"ד]